

саба му припасана на поимъ *«тако же и прочи
вои его бяху вси»*.

Мустакъ му бѣше златенъ, като на Перуна, брада обрѣснѣта. Войникъ трѣбѣ да к младъ, а не брадатъ; така ся к водило отъ старо врѣме и въ Хиндуско-то царство. Раджи-тѣ не носяхъ брада, и сѣкогы свято дрѣжахъ законъ, кой-то забраня на сѣкы раджанъ-войникъ да употрѣбьява срещу врага си беспочетно оружк, като напримѣръ: тои гъ съ остъръ клинъ, стрѣлы напекны съ отровъ, стрѣлы огнеметны. Раджанъ никогы не нападаше на спалъ челякъ, нити на безоруженъ, нити на наскрѣбенъ, нити на раненъ, нити на страшливъ, нити на бѣжанъ.

Такъвъ бѣше и Святославъ *«тако же и прочи
вои его бяху вси»*. Мразяхъ нѣмско оружк-клиновы, а обычахъ пласовы. Святославъ съ измала порасте като юнакъ, съ измалъ не обичаше да ходи просто, а обичаше да ѣзди; ако не на конь, а то на тои гъ припускаше той по дворовы-тѣ, и за най малкъ неправдинъ излазаше на бой, и ся борѣше то съ мамъ-си, то съ дойницъ-си, то съ учителя си Свеналда.

Кога бѣше още на десять годины дѣте, той прѣвъ подаде знакъ за бой, какъ то при-